

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3265/2021
21.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Станојковић, адвокат из ..., против туженог Рукометног клуба "Врање" из Врања, кога заступа Давор Јовановић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2137/2021 од 29.09.2021. године, у седници одржаној 21.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2137/2021 од 29.09.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 1362/17 од 11.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се као незаконито поништи решење туженог бр. ../2017 од 29.08.2017. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду и захтев за враћање на рад на неодређено време на радно место које одговара стручној спреми и радним способностима тужиоца. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка од 135.750,00 динара, са каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2137/2021 од 29.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију са предлогом да се ревизија одбије као неоснована, а тужилац обавезе да туженом накнади трошкове за састав одговора на ревизију и судске таксе.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 18/2020), и нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП-а, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању Уговором о раду бр. .. од 31.01.2017. године, тужилац је код туженог засновао радни однос са пуним радним временом, 8 часова дневно, односно 40 сати недељно на радном месту ..., а анексом уговора о раду од 21.04.2017. године, радне обавезе тужиоца су прецизније дефинисане чланом 3 тачка 2, утврђено је радно време (понедељак-петак као и субота и недеља за време одигравања утакмица свих селекција) преподне по потреби уколико има тренинг I и II екипа од минимум 2 радна сата, као и поподне од 18 до 21h. Решењем туженог бр. ../2017 од 29.08.2017. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе из члана 179. став 1. тачка 1., став 2 тачка 1 и 5. и става 3. тачка 1, 2. и 8. Закона о раду, односно због поступања супротног одредбама Уговора о раду бр. ../2017 од 31.01.2017. године и члана 3. тачка 1-8. Анекса уговора о раду од 21.04.2017. године. Тужиоцу је стављено на терет неоправдано изостајање с посла у периоду од 29.05.2017. године до 22.06.2017. године и периоду који следи, закључно са даном доношења побијаног решења 29.08.2017. године. Пре доношења решења, тужилац је позван да достави доказе о оправданости свог одсуства за спорни период на који се није одазвао, након чега је писаним путем, актом од 13.07.2017. године упозорен о постојању разлога за отказ уговора о раду, приближањем упозорења на огласној табли туженог (јер је након првог неуспешног достављања поштом тужилац 31.07.2017. године, одбио пријем упозорења у просторијама туженог). Поновљеном доставом преко поште упозорење му је уручено 18.08.2017. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право из члана 179. став 3. тачка 1., у вези члана 103. Закона о раду, када су тужбени захтев тужиоца одбили. За своје одлуке дали су разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни касациони суд.

Наиме, тужилац је засновао радни однос код туженог Уговором о раду од 31.01.2017. године, са пуним радним временом, 8 часова дневно, односно 40 сати недељно. Анексом уговора о раду од 21.04.2017. године, предвиђено је да тужилац има радно време у трајању (понедељак – петак, као и субота и недеља, за време одигравања утакмица свих селекција) пре подне по потреби уколико има тренинг I и II екипа од минимум два радна сата, као и поподне од 18,00 – 21,00 час. Из садржине Уговора и Анекса о раду који је тужилац са туженим закључио прецизно су дефинисане његове радне обавезе и задаци, па тврдње о постојању устројене праксе да он као ... није био у обавези да долази на рад ван сезоне и ван одигравања утакмица, или одржавања тренинга, које се односе на његовог ранијег послодавца спортски Савез Града Врања, не ослобађају тужиоца обавезе да се понаша у складу са преузетим радним обавезама.

Поред наведеног, анексом уговора је предвиђено да се радно време тужиоца прилагођава времену и потребама одржавања утакмица и тренинга, али се њиме не предвиђа да тужилац нема радних обавеза током јуна, јула и августа месеца. Тужени

послодавац општим актом или уговором о раду није предвидео неоправдани изостанак са посла у одређеном минималном трајању као отказни разлог, што не омогућава нити подразумева понашање запосленог у виду дужег одсуства са рада без обавештавања послодавца о разлозима одсуства, јер је то противно преузетим обавезама и радним дужностима из закљученог уговора о раду.

Како је (из достављених евиденција) на несумњив начин утврђено да је тужилац са рада неоправдано изостајао током јуна, јула и августа 2017.године, што није ни оспорио, те да му је достављен позив за достављање доказа о оправданости одсуства током јуна месеца, на који се није одазвао, а своје одсуство није оправдао нити је у наредном периоду долазио на посао; то је постојао основ за доношење отказног решења у смислу члана 179. став 3. тачка 1, у вези члана 103. Закона о раду којим је предвиђено ограничено време (три дана) обавештавања и достављања доказа послодавцу о спречености запосленог за рад, како то правилно закључују нижестепени судови. Пре доношења побијаног решења тужилац је писаним путем упозорен на постојање разлога за отказ, па је решење донето у законом прописаној процедури, услед чега нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Осталим наводима ревизије тужилац понавља жалбене разлоге који су били предмет правилне и потпуне оцене другостепеног суда, због чега их Врховни касациони суд није посебно образлагао.

Захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију је одбијен на основу члана 154. став 1. ЗПП-а, јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице.

На основу члана 414.став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**